

Goran Gluvić

PESMI

RONDO

Ko sem stopil na košarkaško igrišče,
da bi se ogrel pred tekmo,
sem takoj zadel tri trojke zaporedoma.
To ni dobro, sem pomislil.

Potem ko se je začela tekma,
me trener ni uvrstil v prvo peterko.
Ob pravem času boš stopil v igro, je rekel.
Nasprotnik je dve minuti pred koncem

vodil za tri pike in trener je rekel,
da je zdaj pravi čas. Potem sem stekel na igrišče
in zgrešil trojko, nasprotnega igralca
namerno udaril in dobil tehnično napako,
nato me je še sodnik izključil.
Zgubili smo za sedem pik.

Ko sem stopil na košarkaško igrišče,
da bi se ogrel pred tekmo,
sem takoj zadel tri trojke zaporedoma.
To ni dobro, sem pomislil.

LEBDENJE VRTINČENJE

ko se iščeva v vetru te vidim nasmejano

takrat ko ne umiraš od strasti
srečujeva se le ob kratkih vzdihih

spotoma

v ljubezni bleda in neprepričljiva
srečujeva se na prepihu

ko se iščeva v vetru
me vidiš nasmejanega

najin smeh je smeh strahu
pred višavami srca

ko se iščeva v vetru se iščeva prenežno

ZADNJI POLETNI PLES

še vedno je nekje pozabljeno popoldne
v avgustovski vročini
pretrgana vez in večno padanje

še vedno so nekje sončni žarki
ki so prodirali skozi lesene rolete
na kavč
in osamljenost osamna in molk

še vedno so nekje koraki
ki so spremenili življenjepis

ostal je le izmišljevalec
ki uničuje svoje zgodbe

še vedno so nekje stopinje
in sledi

očetove ki jih je prekril prah
v svojem zadnjem poletnem plesu

OTROK

Da se skrijem v svoje glasilke
in cvilim s svojo zunanostjo
ker kdor koli bi se me dotaknil
bi na moji koži pustil napačne
prstne odtise

Da stopam v senci velikih zgradb
in iščem žlebove
po katerih se potem zlijem v tok tekočine
ki me popelje v tišino

Da se na mah pomirim
ko zaznam kaos okrog sebe
in sem le še veliko negibno čudenje
ki se ne da potešiti
z odgovori o strahu

Da sem
je dobro in lepo

ZAČETO

prvi korak nam je preprečila noga
ki se je zataknila v globokem snegu
ali v gramozu
ko smo zakorakali
v neznano
neponovljivo
negotovo
ah kaj je naša pot

prvi korak
kot zadnja voznja
ki išče potnika
da bi na koncu odpotovala sama
da bi pregazila lastno sled
ah kaj so naše sledi

prvi korak ki se ozira
za koreninami
oddaljenih
osamljenih
je boleče obstal nekje
med upom in dejanjem
v banalnosti povezav
ki smo si jih najmanj želeli
ah kaj so naše želje

prvi korak bi bil lahko
če bi lahko
ah kaj bi z novim začetkom

HAZARDERJEVA TOŽBA

Nebo je polno zvezd, zvezde so tako daleč.
 Umirjeni tresljaji na licih nasprotnikov.
 Slovo in žalost se mimo mene gibljeta,
 spreminjajoč se v predmete,
 ki padajo kot jokavi obrazi.
 Zvezde padajo drugam.
 Odkrivajo me spečega nad rdečimi oblaki
 deževnega dne.

Kot omamljeni lovec na srečo,
 sem pričakoval poln zadetek na ruski ruleti,
 a ko sem zapuščal prazne strele
 in odhajal mimo hazarderjev k izhodu,
 sem skozi deževne kaplje zagledal zvezde,
 ki so z jokavimi obrazi padale name.

ŽE VIDENO

Otok, ki so ga razkužili, da bi kraljevali
 komarji ob inačicah pravic generalov,
 cenениh herojev, ljubezen moja,
 je žrtev izstrelkov iz glav
 večno zablokiranih celic,
 zaradi zastojev iz let dozorevanja,
 ljubezen moja.
 Vojne so le zato, da bi se rodili novi junaki,
 ljubezen moja,
 zato se je težko prisrčno smejati
 v republiki banana,
 ko že veš da boš prej ali slej stopil
 na njen olupek,
 ljubezen moja.
 Zato tukaj nimava kaj početi,
 ljubezen moja.

BRISANJE RESNIČNOSTI

Utež, ki jo držim v roki, udarja na vse strani.
 Išče prostor, kamor bi usmerila svojo maso.
 V hipu mirovanja,
 v hipu moje potrpežljivosti
 se spremeni v odpadnika ali pesnika.

Strah, ki ruši spoznanje o utripanju zvezd,
vsiljuje drhtenje

in me skuša premagati
še preden nastopijo pošasti jutra.

Strah je odpadnik ali pesnik.
Da se na njih namirni

Opadnik ali pesnik drobi moje prste
vedno, ko zapisujem besede.

ki se ne da potegniti
z odgovori o strahu

Da sem
je dobro in lepo

ZAČETO

prvi korak uau je prepečena maza
ki se je zataknila v globokem snegu

ah v gramozu
ke smo zakorakali

v netnato
neponovljivo

negotovo
ah kaj je naša pot

prvi korak
kot zadnja vojnja

ki išče potnika, kajni jevon libet se bi se točili novi junaki,
da bi na koncu odpotovala sama

ljubezen moja,
zato se je težko pristavno smejati

ah kaj so naše sledi
v republiki banana,

prvi korak ki se ozira
za košeninami

odstajenih
osamljenih

je boleče obstal nekje
med upom in dejanjem

v banalnosti povezav
ki smo iz njih napajali čeloh

prvi korak bi bil lahko
če bi lahko

ah kaj bi z novim začelo
se spremeniti v odpadnika ali pesnika

ŽE VIDENO

BRISANE RESNIČNOSTI

Učeti, ki jo držim v roki, udarja na vse
išče prostor, kamor bi usmerila svojo maso.

V hipu mirovanja,
v hipu moje potrpežljivosti

se spremeniti v odpadnika ali pesnika